

[Waldorff.]

at man selvfølgelig nødig vil komme i klemme, og det betyder selvcensur. Vi ser det overalt i administrationen af filmloven, vi ser det i Danmarks radio.

Det fører også hen til, hvilke krav vi egentlig kunne tænke os at føre frem i forbindelse med en revision af filmloven, nemlig selvfølgelig en udvidelse af både de formelle muligheder og de økonomiske muligheder, der er for, at almindelige mennesker – helt almindelige er de jo ikke, men altså folk, som ikke er professionelle kunstnere eller filmarbejdere – også kan få muligheder for at forholde sig mere bredt til deres egen livssituation, at få støtte fra staten til at ytre sig slet og ret, muligheder, som de reelt ikke har i andre forbindelser. Men vi erkender ligesom socialdemokratiet, at det ikke er den så at sige bedste tid til at komme med gode ideer eller prøve at udvikle ytringsmulighederne yderligere for bredere lag, og at man derfor i denne omgang må nøjes med at lave de justeringer, der er foreslået, og det støtter vi.

En sidste bemærkning gælder fremskridtspartiets ordfører, som talte om, at de socialistiske partier foretrækker at lade embedsmænd foretage den styring, der bliver foretaget alligevel. Det er ukorrekt. Jeg mener, og VS mener, at hele statsapparatet, heri naturligvis inkluderet embedsmænd, er underlagt det kapitalistiske samfund, som det er. Vi har aldrig nogen sinde ønsket, at embedsmændene skulle have nogen indflydelse på, hvilke ytringsmuligheder der var, hvilke produkter der kunne komme ud gennem kunstnerisk eller anden skaben. Det er intet mindre end rent sludder, men i og for sig ikke særlig overraskende.

Ordføreren for forslagsstillerne (Grethe Fenger Møller) (KF):

Jeg vil indledningsvis gerne rette en tak til hr. H. C. Hansen, fru Mette Madsen og fru Inger Stilling Pedersen for deres støtte til det konservative forslag.

Jeg må dog sige, at jeg er uenig med hr. H. C. Hansen, når han, samtidig med at han erklærer, at han ønsker at støtte det konservative forslag, begrundet sin støtte med, at det konservative forslag skulle være udtryk for censur. Det er det ikke, og det vil jeg senere komme tilbage til.

Fru Birte Weiss var inde på, at der kunne være visse vanskeligheder forbundet med at

gøre ministeren ansvarlig. Fru Birte Weiss rejste spørgsmålet, hvad ministeren skulle gøre, hvis ministeren var i tvivl, hvorvidt ministeren så skulle forelægge sagen på et gruppemøde eller på et regeringsmøde. Jeg går ud fra, at ministeren såvel som andre medlemmer af regeringen mange gange har været i den situation, at de har været i tvivl om, hvordan en sag skulle afgøres, og at de så nok finder ud af, hvorvidt de vil lade sig rådgive af deres embedsmænd, og hvorvidt de vil forelægge sagen på et gruppemøde eller på et regeringsmøde.

Fru Birte Weiss var bange for, at man med det konservative forslag kunne komme til at lukke døren op for censur. Det mener vi ikke, og hvis vi mente det, ville vi ikke have fremsat forslaget. Det konservative folkeparti er imod censur.

Fru Birte Weiss var også bekymret for, at hvis man gennemfører det konservative forslag, så ville det ikke være muligt at lave film uden offentlig støtte. Det vil sige, at man indirekte kom til at lave en form for censur ved, at et projekt, hvis man ikke kunne godkende det, ville være vanskeligt at gennemføre i praksis. Ja men så må det være op til folk at finde ud af at få privat støtte, hvis de vil gennemføre deres projekt.

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Schmidt, at jeg var meget forbløffet over at høre hans tale, lige så forbløffet, som jeg var over at høre hr. Melchior's tale forleden dag, da vi diskuterede Statens Kunstfond. Min forbløffelse skyldes, at centrum-demokraterne i den grad kan foretage en kovending med hensyn til politiske meninger. Dette er en sag, som folkettinget før har behandlet. Da man den 23. april 1976 behandlede sagen, sagde ordføreren for centrum-demokraterne på det tidspunkt, hr. Erik Bauer – Folketingstidende 1975-76, sp. 8875:

»Centrum-demokraterne kan støtte tanken i det konservative forslag, fordi vi finder ankeligheden rigtig, og fordi vi er overbevist om, at en ministers indskriden kun vil ske efter megen og meget grundig overvejelse og kun i tilfælde af helt usædvanlig grove krænkelse af dansk retsbevidsthed.«

Det er bemærkelsesværdigt, at centrum-demokraterne nu har taget det stik modsatte standpunkt. Det giver anledning til at følge centrum-demokraternes politik i de kommende måneder for at se, om CD også på andre vigtige områder, skolepolitikken og radio og fjern-